

Švédsku byl vnucen vojenský pakt s USA

- CZ24 News | 12. ledna 2023

ŠVÉDSKO/USA: Snahy Bidenovy administrativy urychlit přistoupení Švédska jako člena NATO vyhasly, když se Turecko zdráhalo a využilo své výsady odepřít souhlas, pokud nebudou plně vyřešeny její podmínky týkající se dřívějšího potahování Stockholmu s kurdskými separatistickými živly.

Prezident Biden byl optimistický a veřejně trval na tom, že členství Švédska v NATO je hotovou věcí. Podcenil houževnatost prezidenta Recepta Erdogana a přehlédł geopolitické důsledky.

Biden a generální tajemník NATO Jens Stoltenberg předpokládali, že vše, co je potřeba, je recept na záchranu Erdoganovy ješitnosti – tj. několik kurdských militantů ve Švédsku bude vydáno a Ankara a Stockholm se následně políbí a usmíří se.

Jak však čas plynul, Erdogan neustále posouval branku a zdokonaloval své podmínky tak, aby zahrnovaly otázky, jako je zrušení zbrojního embarga Švédska vůči Turecku, připojení Ankary k boji proti zakázaným kurdským militantům a také vydávání lidí spojených s muslimským duchovním Fethullahem Gulenem sídlícím v USA. Gülena, kterého turecká vláda obviňuje z přípravy neúspěšného pokusu o převrat z roku 2016, údajně s americkou podporou.

Švédové si evidentně neuvědomili, že Turecko má tak hluboké znalosti o tajných aktivitách jejich rozvědky.

Abych to zkrátil, švédský premiér Ulf Kristersson nakonec v neděli podrážděně řekl, že „Turecko potvrdilo, že jsme udělali, co jsme řekli, že uděláme, ale také říká, že chce věci, které nemůžeme, že nechceme, dej to.“

„Jsme přesvědčeni, že Turecko učiní rozhodnutí, jen nevíme kdy,“ řekl a dodal, že to bude záviset na vnitřní politice uvnitř Turecka a také na „schopnosti Švédska ukázat svou vážnost.“

Stoltenberg reagoval stoicky a řekl: „Jsem přesvědčen, že Švédsko se stane členem NATO. Nechci uvádět přesné datum, kdy se tak stane. Doposud to byl vzácný, neobvyklý a rychlý proces členství. Normálně to trvá několik let.“

Mezitím švédské ministerstvo obrany v pondělí oznámilo, že byla zahájena jednání o dvoustranném bezpečnostním paktu s Washingtonem – takzvané dohodě o obranné spolupráci –, který umožňuje americkým jednotkám působit ve Švédsku.

Jak řekl ministr obrany Pal Jonson: „Mohlo by to zahrnovat skladování vojenských zásob, investice do infrastruktury umožňující podporu a právní postavení amerických jednotek ve Švédsku. Jednání jsou zahájena, protože Švédsko je na cestě stát se spojencem Spojených států prostřednictvím členství v NATO.“

To znamená, že USA již nečekají na formalizaci přistoupení Švédska jako člena NATO, ale budou prostě předpokládat, že jsou de facto spojencem NATO!

V [pondělní tiskové zprávě](#) amerického ministerstva zahraničí se uvádí, že dvoustranný bezpečnostní pakt „prohloubí naše úzké bezpečnostní partnerství, posílí naši spolupráci v multilaterálních bezpečnostních operacích a společně posílí transatlantickou bezpečnost“. Zmínila se o závazku USA „posílit a znovu oživit americká partnerství, aby bylo možné čelit společným bezpečnostním výzvám a

zároveň chránit společné zájmy a hodnoty“.

Jádrem celé záležitosti je, že bezpečnost poskytne nezbytnou podporu pro okamžité nasazení USA ve Švédsku, což jinak není možné, aniž by Stockholm formálně odhodil svou desítky let starou politiku vojenské neangažovanosti.

Tato důmyslná cesta znamená pro Švédsko, které má dlouhou historii válečné neutrality, monumentální posun. Jinak řečeno, Rusko se důrazně staví proti členství Švédska v NATO, ale Washington stejně dosahuje svého cíle.

Zajímavé však je, že Finsko, které také vhodilo ruku do ringu NATO pod tlakem USA, se nezdá, že by s vyjednáváním paktu s Washingtonem příliš spěchalo, ačkoli má s Ruskem hranici 1340 km. Finský postoj je takový, že by vstoupilo do NATO ve stejnou dobu jako Švédsko.

Ministr zahraničí Pekka Haavisto v neděli novinářům řekl: “Finsko tak nespěchá se vstupem do NATO, abychom nemohli čekat, až Švédsko dostane zelenou.” Bývalá finská prezidentka Tarja Halonenová jednou řekla, že Finsko a Švédsko jsou „sestry, ale ne dvojčata“. Mají společné rysy, ale jejich motivace nejsou stejné.

Na rozdíl od Švédska, které bylo celou dobu na západní oběžné dráze a poskytovalo tajné zpravodajské informace západním mocnostem během studené války, jak bilaterálně, tak prostřednictvím NATO, mělo Finsko jedinečný vztah s Ruskem, který byl výsledkem jeho historie.

Finsko se během studené války postavilo jako neutrální země a udržovalo si dobré vztahy se Sovětským svazem, připoutané k doktríně umožněné dohodou o přátelství, spolupráci a vzájemné pomoci (1948) s Moskvou, která dobře posloužila jako hlavní nástroj ve finštině. Sovětské vztahy až do roku 1992, kdy byl Sovětský svaz rozpuštěn.

Pakt z roku 1948 zajistě poskytl Finsku dostatek svobody, aby se stalo prosperující demokracií, zatímco ve srovnání se Švédsko navzdory veřejnému postoji neutrality po většinu studené války za zavřenými dveřmi stalo klíčovým partnerem NATO v severní Evropě.

Je možné, že neutralita by pro Finsko stále mohla zůstat přitažlivou alternativou. Jiná věc samozřejmě je, pokud se v případě rozsáhlého konfliktu v Evropě dramaticky změní poměr sil v regionu.

Členství Švédska (či Finska) v NATO není zrovna za rohem. Švédsko buď není schopno nebo ochotno splnit požadavky Turecka. Kromě toho zde působí proměnné.

Nejdůležitější je, že trajektorie současného sblížení mezi Ankarou a Damaškem zprostředkovaného Ruskem hluboce ovlivní osud kurdských skupin v regionu – a kurdsko-americké osy v Sýrii. Washington varoval Erdogana před snahou o sblížení s prezidentem Bašárem Asadem.

Věci dále komplikuje to, že v červnu se v Turecku konají prezidentské a parlamentní volby a Erdoganův politický kompas je nastaven. Jakákoli změna v jeho kalkulu může nastat nejdříve v druhé polovině roku 2023.

Nyní je 6 měsíců v západoasijské politice dlouhá doba. Mezitím se ukrajinská válka do léta také fenomenálně změní.

Finsko je připraveno počkat do léta, ale Švédsko (a USA) ne. Jádrem věci je, že členství Švédska v NATO není ve skutečnosti o válce na Ukrajině, ale o omezení ruské přítomnosti a strategie v Arktidě a na severním pólu. Má to také obrovský ekonomický rozměr.

Díky klimatickým změnám se Arktida stále více stává splavnou námořní cestou. Expertní názor je, že národy hraničící s Arktidou (např. Švédsko) budou mít obrovský zájem na tom, kdo bude mít přístup ke zdrojům tohoto regionu bohatého na energii a nerosty a bude mít nad nimi kontrolu, stejně jako nové námořní cesty pro globální obchod. tání se vytváří.

Odhaduje se, že 43 z téměř 60 velkých nalezišť ropy a zemního plynu, která byla objevena v Arktidě, se nachází na ruském území, zatímco jedenáct je v Kanadě, šest na Aljašce [USA] a jedno v Norsku. Jednoduše řečeno, strašidlo, které pronásleduje USA, je: "Arktida je ruská."

✖ Stačí se podívat na mapu výše. Švédsko může přinést docela dost, aby zajistilo Arktidu prostřednictvím NATO. Finsko může mít silný průmysl stavby ledoborců, ale je to vysoce efektivní švédská ponorková flotila, která bude klíčová – jak pro polární obranu, tak pro blokování ruského přístupu do světových oceánů.

[ZDROJ](#)

AUTOR: M. K. BHADRAKUMAR Zpracoval: T.N.